

Gárdon Ágnes

Kiszabott út

(novellák)

2. kiadás

2015.

Rejtelmes szerelem

Bella kéjesen nyújtózott el a Citadella felé tartó taxi hátsó ülésén. Arca derűs volt, nyugalmat sugárzott. Ha néha még visszagondolt azokra a fázós reggelekre, mikor munkába sietett, s azokra a sivár, pénztelen napokra, melyek oly sok félelemmel és gyötrelmmel töltötték el, – szinte el sem hitte, hogy az is az ő élete volt.

Mert hol vannak már azok a parázs viták, melyeket Olga néniel, a Mester utcai házsártos főbérelőjével folytatott a bérleti díj emelése, vagy a sok villanyszámla miatt? Na és hol van már Grómann úr, lelógó ráncos tokájával, szigorú tekintetével, akinél egy belvárosi Régiségboltban dolgozott?

Szerencsére mindez már a múlt. – gondolta jóleső érzéssel. Homlokából hátrasimította szőke göndör fürtjeit, majd a nyitott ablakhoz közelebb húzódott, s hagyta, hogy arcába fújjon a friss májusi szél.

A taxi megállt, ő nagyvonalúan fizetett és kiszállt. Bár a mostani bérelt háza itt volt fenn a hegyen az előkelő negyedben, de ezúttal kicsit tovább vitette magát. Könnyű halványlila blúzt és fehér szoknyát viselt, a lábán lévő világos magas sarkú szandál pedig csak jobban kiemelte remek idomait. Magas volt, járása lassú és kimért. Kétségtelen, hogy az elmúlt időszakban nagy változáson ment át. Valami új életérzés kerítette a hatalmába. A boldogságnak olyan fokát élte meg, melyet nem is igazán lehet szavakkal kifejezni. Ahogy

sétált, a Citadellán nézelődő turistacsoport férfitagjai is csak őt figyelték. Ám, a mohón rátapadó férfiszemekre ügyet sem vetett. Ráérősen ment tovább, majd elővette retiküljéből a napszemüvegét, és feltette. Aztán megállt a korlátnál, s hosszan gyönyörködött a kilátásban.

A Dunán mintha apró hajókat ringatott volna a víz, s úgy tetszett innen a magasból, mintha a két partot átszelő hidakon pici játékautók robognának végig. A házak és az emberek, mind parányivá váltak, – a látvány páratlan volt, s szívdobogtató. Akár egy óriás, ha lenéz a törpék birodalmára, – úgy fogadták be szemei a végtelenséget. Sosem látta még ilyen szépnek a fővárost, és sosem érzett még ekkora kötődést hozzá. Egy pillanatra becsukta a szemét, beszippantotta a fák, és a virágok édes illatát, majd felnézett az égre. Az ég olyan szépségesen kék volt, hogy azt festő sem keverhette volna ki szebbre. A fák suhogása elvegyült a madarak énekével, – a látvány megkapó volt, s olyan költői, amit e pillanatban érzett. Mostanában amúgy is gyakran megesett vele, hogy mindent szebbnek és jobbnak látott, mint korábban, mikor még az a bizonyos fordulat nem következett be az életébe.

Bella alig nyolcéves múlt, mikor egy szerencsétlen buszbalesetben mindkét szülőjét elvesztette. Egyedül csak a Mezőberényben élő nagymamája maradt neki, aki elvitte magához, s a gondjaiba vette. Felnevelte, iskoláztatta, ám alighogy betöltötte a tizennyolcat, a szeretett nagymama váratlanul elhunyt. Ekkor határozta el, hogy visszatér ismét a szülővárosába, és a saját lábára áll, csak hogy ez sokkal nehezebb volt, mint azt valaha is elképzelte.

Először egy külvárosi Postahivatalban csomagfelvevőként dolgozott, majd innen egy hirdetés útján került Grómann úr belvárosi Régiségboltjába. Ám amennyire

szép és tetszetős volt ott az eladói munka, olyan elviselhetetlennek bizonyult a bolt tulajdonosa. De mit lehetett tenni, a kicsinyke albérletet fizetni kellett, és még élni is kellett valamiből. Időnként Elzával, akit még a postánál ismert meg, – beültek egy cukrászdába, vagy betértek egy moziba. Jószerével ez volt minden szórakozása.

Hétvégeken szinte ki sem mozdult otthonról, csak magányosan kucorgott a szobájában, és olvasott, olvasott egész álló nap. Olcsó lányregények romantikus történetei mesés tájakra röpítették, s elhittették vele, hogy egyszer érte is eljön a nagy Ő.

Néhány hónapig volt ugyan vidéken egy udvarlója, egy gyógyszerészsegéd a Kornélka, aki nagyon szerelmes volt belé, – de valahogy Bella nem ilyen férfiről álmodott...

Aztán eltelt néhány év, s egyszer egy fázós, esős téli napon, hirtelen mintha csoda történt volna...

Fáradtan ballagott haza a munkából, és mikor a bérház kapuján belépett, fentről ismerős csoszogást hallott. A lépcsőfordulónál felnézett, s a körfolyosó gyér megvilágításában látta, amint Olga néni jön felé.

– De jó, hogy jössz, már vártalak. Valami hivatalos leveled érkezett, nekem nem is adta át a postás, azt mondta, be kell menned érte – nyújtotta felé az értesítőt.

Bella döbbsen meredt az írásra.

– Köszönöm Olga néni. – nézett az órájára. – Talán, ha igyekszem, még odaérek. – mondta, és már szaladt is lefelé a lépcsőn. Mikor aztán kezébe adták a levelet, még inkább meglepődött.

A feladó egy híres belvárosi ügyvédi iroda volt. Remegő kézzel bontotta fel, s gyorsan olvasni kezdte. Nem akart hinni a szemének. Az írásban az állt, hogy a

nagybátyja Szendrő Ármin, Venezuelában elhalálozott. A végrendelete ügyében pedig arra kérték, hogy haldéktalanul keresse fel az irodát.

– Uramisten, Ármin bácsi!

A szüleitől mindössze csak annyit tudott róla, hogy kártyaszenvédélye miatt, amolyan fekete báránya volt a családnak, ezért aztán nagy jövőt nem is jósoltak neki. A papa egyszer meg is jegyezte: „Nem tudom, hol az a csavargó öcsém, de nyilván oka van rá, ha nem jelentkezik...”

És tényleg úgy eltűnt annakidején, hogy még a bátyja temetéséről sem tudták értesíteni.

Tehát Venezuelában élt. – tűnődött el, aztán hirtelen a fejéhez kapott. – Csak nem valami adóssága van, és most rajtam akarják behajtani? – futott át rajta a rémület. Sietve hajtogatta össze a levelet, begyűrte a kabátja zsebébe, és olyan gyorsan ment hazáig, ahogyan csak bírt. Szilárd elhatározása volt, hogy a levél tartalmáról nem tesz említést sem Olga néninek, sem Grómann úrnak, de még az ábrándos lelkű Elzának sem. „Amíg nem tudok biztosat, ne találgassanak fölöslegesen” – gondolta.

Olga néni kedvenc délutáni rádió műsorát hagyta félbe, mikor meghallotta, hogy a lány visszaért.

– Na, honnan jött a levél? – kíváncsiskodott.

– Oh, csak egy álláshirdetésre kaptam választ. – mondta komoly arccal.

A főbélő értetlenül csóválta a fejét.

– Nem is tudtam, hogy elégedetlen vagy a mostanival – jegyezte meg.

– Hát az a helyzet, hogy nekem régi vágyam már, hogy egy szép ruhaboltban dolgozzak. Valahogy nem érzem jól magam ennyi gazdag ember között... – tette